

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 213/2023
08.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Огњена Радића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 1К.бр.430/21 од 28.02.2022. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 90/22 од 18.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.03.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Огњена Радића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 1К.бр.430/21 од 28.02.2022. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 90/22 од 18.10.2022. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 1К.бр.430/21 од 28.02.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера безбедности забрана приближавања оштећеном ББ из ... на удаљености од 10 метара и комуникација са оштећеним, те забрана даљег узнемиравања оштећеног, а у трајању од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати оштећеном ББ износ од 79.500,00 динара, Основном јавном тужилаштву у Смедереву износ од 26.995,00 динара и суду износ од 11.794,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 1 месец по

правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је за остварење имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 90/22 од 18.10.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Смедереву и бранилаца окривљеног АА, адвоката Боривоја Боровића и Огњена Радића, па је потврђена пресуда Основног суда у Смедереву 1К.бр.430/21 од 28.02.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Огњен Радић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан предметни захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Основног суда у Смедереву 1К.бр.430/21 од 28.02.2022. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 90/22 од 18.10.2022. године и предмет врати на поновно суђење или да сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи наведене пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на налазу и мишљењу вештака др Владимира Тодоровића везано за оштећеног ББ, а без ког доказа не би била донета иста пресуда. Наиме, по ставу браниоца, суд је незаконито прочитао наведени налаз и мишљење вештака др Владимира Тодоровића, из разлога јер је у конкретном случају било неопходно да се наведени вештак и непосредно испита на главном претресу, чиме би се омогућило окривљеном и његовом браниоцу да вештаку др Владимиру Тодоровићу постављају питања и да стављају примедбе на његов налаз и мишљење, при чему из списка предмета произилази да је суд на главном претресу од 16.12.2021. године донео решење да се наведени вештак позове на следећи главни претрес заказан за дан 28.02.2022. године, на који исти није приступио, а суд није отклонио извођење тог доказа.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер одредба члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП омогућава суду да на главном претресу изведе доказ и то путем вршења увида или читања садржине налаза и мишљења вештака ако су странке сагласне да се тако поступи уместо непосредног испитивања вештака који није присутан, без обзира да ли је исти био позван или не. Упознавањем на главном претресу одржаном дана 28.02.2022. године са садржином писаног налаза и мишљења сталног судског вештака др Владимира Тодоровића - специјалисте за ортопедску хирургију и трауматологију од 12.04.2021. године везано за оштећеног ББ и то његовим читањем, а што је суд иначе учинио уз сагласност странака, што је и констатовано на записнику од 28.02.2022.године, уместо непосредног испитивања наведеног вештака који није био присутан на главном претресу, суд је поступио у свему законито, сагласно процесној одредби члана 406. став 1. тачка 2) ЗКП, те је читањем наведеног налаза и мишљења вештака др Владимира Тодоровића извео дозвољени доказ, при чему ни окривљени, а ни његов бранилац током поступка нису имали примедбе на овај доказ. Следствено наведеном, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на којем се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да је суд пропустио да у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примени одредбу члана 19. КЗ која се односи на институт нужне одбране. Међутим, бранилац своју тврдњу да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани, одбијајући од себе истовремен противправни напад оштећеног, по налажењу Врховног касационог суда суштински образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, дајући сопствену оцену изведених доказа и сопствене чињеничне закључке који су потпуно другачији од оних датих у побијаним правноснажним одлукама. Ово имајући у виду да бранилац истиче да из изведених доказа и то доследне одбране окривљеног АА и исказа сведока оптужбе ВВ, која је једини очевидац критичног догађаја, несумњиво произилази да је критичном приликом оштећени ББ напао окривљеног и да се окривљени само одбранио у неопходној и потребној мери, те да се окривљени због болова са леве стране грудног коша након овог догађаја јавио у Дом здравља „Медигруп др Ристић“ где су му констатоване повреде и дата терапија, а које доказе су нижестепени судови потпуно игнорисали приликом одлучивања, погрешно прихватајући неистинит и недоследан исказ оштећеног који је при томе контрадикторан налазу и мишљењу вештака др Владимира Тодоровића.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и

погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Огњена Радића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић